

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΧΜΕΤ ΑΜΠΤΟΥΛΛΑΧ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

(Τουρκικό διήγημα)

KINHTH, όλίγη, με τό πρόσωπο γυρισμένο προς τόν ήλιο, που βασίλευε, ή Τάμη έκανε μιá σιωπηλή επίκληση στον Ζωροάστρη και τόν παρακαλούσε να της φανερώσει τη Μοίρα της. Δίπλα στο πόδια της ήσαν ξεπλυμένοι ό Στόμι, ό γιγαντόσωμος λευκόσμιλος της... που φημιζόταν για τήν αγριότητα του και για τήν αφοσίωση του στην γυναίκα του.

Η Τάμη ήταν ένα πολύ παράξενο πλάσμα. Ήταν γλυκιιά, αφελής, αλλά συγχρόνως άπίθαση και μυστικιστική. Μέσα στα μαγευτικά μάτια της ζωγραφίζονταν τό μυαλό της ζωγραφίζονταν τό μυαλό της Άγγλοσαξονικής φυλής.

στημό της Άνατολής και τό πείσμα της Άγγλοσαξονικής φυλής. 'Ο πατέρας της, Ίνδος ταγματάρχης τού Βρετανικού στρατού, είχε παντρευτεί έδώ κι είκοσι χρόνια, μια χαριτωμένη και μικροασιαμένη Άγγλίδα, Ξεσφραγιστή ομορφιά. Και επέ πολλά χρόνια Ήρσε ήσυχος κι εύτυχημένος μαζί της, μέσα σε μιá μαγευτική έπαυλη, που τήν περιέβαλε ένας άπείρατος κήπος.

Μά Ξεσφραγισμένη ή θύελλα... Η μικρή Τάμη βρεσκόταν έσωτερική μέσα σε ένα λυγίο, στην πόλη Ραχουμ, όπου έμαθε πως όί γυναίκες της έχώρισαν κι' ότι ό πατέρας της εργασιάζονταν μόνος του στο Δελχί, ενώ ή μητέρα της Ξεκαλονόησε να κατοική στη μαγευτική έπαυλή τους, στη Βεναντία. Οί γυναίκες της φρόντισαν να της κρατήσουν ανισική τήν αίτια του χωρισμού των.

Σιγά—σιγά όμως, με τόν καιρό, ή Τάμη έμαθε άόριστος, ότι ή αίτια της οικογενειακής καταστροφής ήταν ή άπιστία της μητέρας της με κάποιον άγνωστο, για τόν όποιο ποτέ της δεν μπόρεσε να μάθει ούτε ποιός, ούτε από που ήταν. Μέσα στην ψυχή της όμως γεννήθηκε ένα μίσος άπεριγραπτό, γιγάντιο, εναντίον του άνθρώπου εκείνου που είχε προαλείσει τόν χωρισμό των γονέων της.

Τελεινταία όμως είχε συνιθει και κάτι άλλο, τό όποιο γιγάντωσε άκόμα περισσότερο τό μίσος της νέας εναντίον του άγνωστου και τήν έκανε ν' αποφασιση με κάθε τρόπο νά τόν Ξεντόνησθ.

Η Τάμη ήταν ερωτευμένη. Άγαπούσε τόν Κοίμη Τάρα, έναν Ίνδο λοχαγό τού Βρετανικού άεροσκάφους στρατού.

Ο Κοίμη ήταν κατά δεκατέντε χρόνια πώ μεγάλος άπ' τήν Τάμη, αλλά τό πράγμα δεν είχε σημασία γι' αυτήν. Ήταν όμορφος, πολύ όμορφος, με γλυκάτατα χαρακτηριστικά και γοητευτικός, δύο κανείς άλλος άπ' τους λίγους άνδρας που είχε γνωρίσει ως τότε.

Ένα τρισερό είδώλιο γεννήθηκε μεταξύ τους. Άλλά όταν ή Τάμη τόν έκανε λόγο για γάμο, αυτός της άπάντησε με κάποια έπιφυλακτικότητα :

— Δέν μπορώ να σου πώ τίποτε άκόμο Στην ψυχή της νέας δεν έβρισκε πια κα μιá άμφιβολία. 'Ο άγνωστος της θα είχε μάθει, ότι τό παρθεϊόν της μητέρας της ήταν κληροδομένο και γι' αυτό δυσκολιωνόταν να συνδέσει τη ζωή του μαζί της.

— Τό παρθεϊόν της μητέρας μου καταστρέφει τό μέλλον μου... σκέφτηκε ή νέα.

Και με τις θλιβερές αυτές σκέψεις, ή νέα Ξεκίνησε να πάει στην έπαυλη της μητέρας της για τήν καθιερωμένη επίσκεψη που της έκανε κάθε χρόνο.

Όταν έφτασε στην έπαυλη, βρήκε τη μητέρα της άλλωμένη, πώ χλωμή από άπλοτο, Ξεαντημένη, πώ γρηά. Και τό θέμα αυτό μεγάλωσε άκόμα περισσότερο τό μίσος της εναντίον του άνθρώπου, ό όποιος ήταν αίτια, όχι μόνον να καταστραφή ή ευτυχία των γονέων της, αλλά να μήν πραγματοποιησείται κι' ή δική της ευτυχία.

Είχε μπει εκείνη τη στιγμή μέσα και της φιλόσοφός τού χέρι...

Γι' αυτό έξεντο τό δειλινό, ή Τάμη έπεσελαίετο τη συνδρομή του Ζωροάστρη.

Η όλιμη κι' ή απόγνωση της είχαν φτάσει πια στο άποροζήρητο. Έξανα, καθώς προσεγγόταν, άκουσε τό Στόμι να γροιλίξη. Τού έπέβαλε σιωπή κι' άφοργώστερμε με προσοχή. Τότε άκουσε τή φωνή της μητέρας της που μιλούσε φηθιστά με κάποιον κάτω στον κήπο.

Σηρόθηκε, Ξβγάωσε τά παπούτσια της και Ξεπόλητη, άκαλονόημένη άπ' τόν Στόμι και κρατώντας τόν άπ' τό σύγχος, για να μή γαργίξη, κατέβηκε κάτω και μπήξε στο αλωνικό που ήταν σκεπτικό και με άνοιχτά παράθυρα.

Άπ' εκεί είδε τη μητέρα της μέσα στο μπουντουό της ν' είναι άξιωματικό, ό όποιος είχε μπει μέσα εκείνη τη στιγμή και της φιλόσοφός τού χέρι. Έπειτα άρχισαν να μιλούν φηθιστά και ή Τάμη δέν μπόρεσε ν' άκούσει τί έλεγαν. Άκουσε μόνο δύο φράσεις του : — "Όχι... Έλεγε ό άξιωματικός... Η κόρη σου... ή παρουσία της έδω..."

Όμοίμως αυτός ήταν ό καταστραφής της οικογενειακής ευτυχίας των γονέων της και τού μέλλοντός της.

Η Τάμη δέν μπόρεσε να συγκρατήσει τη μανία της. Άνακώλησε τόν πατέρα της, ό όποιος χρόνια όλόκληρα τόρα, ήταν διαρκώς μελαγχολικός κι' αμώλητος. Άνακόλησε τόν άγαπημένο της τόν Κοίμη, ό όποιος θύ έβρινε σε λίγες ήμέρες, χωρίς να της δοση ύπόσχεση ότι θα παντρευόντουσαν.

Και με τις σκέψεις αυτές, έννοωσε να της ξεχεται πρέλλα. Θά ήθελε, άν μπόρεσε, να άρπάξει, ν' άρπάξει τόν άνθρωπο εκείνο άπ' τόν λαμό και να τόν στραγγάλισθ. Τά δάγκυλά της συσεφίτησαν σπασμοδικά και τότε θυμήθηκε, ότι κρατούσε τό σύγχος τού Στόμι, τού τρομερού λευκόσμιλου της.

Τότε μια σκέψη της ήρθε στο μυαλό της. Κρατώντας πάντοτε τό σάλιο, έβρινε άπ' τό σάλιο, κατέβηκε τη σκαλίτσα της ύπηρεσίας κι' έφτασε στον κήπο.

Έκει στάθηκε για μιá στιγμή, ύψωσε τά μάτια της προς τόν ορανό, σαν να ήρπασε σπιονική άπ' αυτόν.

Τη στιγμή εκείνη άκουσε ένα θρόισμα. Είδη τη σωλονέττα τού άγνωστου, ό όποιος είχε άποχωρηθεί άπ' τη μητέρα της και διευθινόταν προς τήν Ξεπόλητα τού κήπου. Τότε ή Τάμη έβισε τό λουρί, με τό όποιο ήταν δεμένος ό λευκόσμιλος, έπιασε έσανη λίγο, έκτόταξε τό έσο στα μάτια και, δείχνοντάς του τόν άγνωστο, τού φώναξε :

— Στόμι, άρπάξέ τον ! ! !

Ο σκίλιος όμορμος σαν ήλιο ! ! ! Τη στιγμή που ό άγνωστος έπλησίαζε στην πόρτα, χύμησε έπάνου του και τόν άρπάξε άπ' τόν λαμό. Τά τεράστια δόντια χώθηκαν μέσ' στο λαμόγγι του. 'Ο άγνωστος προσάπλησε να Ξεφύγη, αλλά δέν τό κατόρθωσε.

Τήν ίδια στιγμή κάποιος ύπηρετής άναψε τά φώτα. Η Τάμη είδη τη μητέρα της και τρέγγη Ξεάλλη προς τό μέρος, όπου ό άγνωστος κι' ό σκίλιος έτάλειων.

Πήγε κι' αυτή προς τά εκεί. Η πάλη όμως δεν εκράτησε πολύ. 'Ο άγνωστος είχε ύποκύψει και σοφιάστηκε κατά γής, ενώ άπ' τό σημαντικό λαμόγγι του έτρεχε άφρονον αίμα.

Η μητέρα της Τάμη έσανη έπάνου τ' τό κεφάλι του άγνωστου και, πλανώντάς τό σπασιόνη, έφηθόσε ένα όνομα, που τό άκούσθαι τον έκανε τη νέα να τιναχθεί.

— Κοίμη ! ! ! Κοίμη ! ! ! Έλεγε ή μητέρα.

Η Τάμη έσανη να ιδθ και μιá κραυγή άπελπισίας Ξέφυγε άπ' τό στόμα της. 'Ο άγνωστος καταστραφής της οικογενειακής ευτυχίας των γονέων της ήταν ό Κοίμη Τάρα, ό άνθρώπος, τόν όποιο αγαπούσε κι' αυτή.

Μ' ένα πόνημα βρέθηκε στην πόρτα, τήν άνοιξε, βγήκε έξω και τρέχοντας διευθύνθηκε προς τήν όχθη τού ποταμού.

Ένα κλαυγόνα αινούστηκε και τά νερά του ποταμού έσπασσαν τό περθεϊκό της πτώμα. Άπό συγχρόνως άνηχούσαν άπ' τήν έπαυλη τ' άετλοσφιμένα Ξεφωνητά της μητέρας της και τά οηρλιόματα τού Στόμι, που ό ύπηρετής τόν είχαν δέσει στη χονηρή άλωσιόδα.

